

În paradis

În paradis

Studii biblice despre gradina Eden si Paradisul lui Dumnezeu

„Cunosc un om In Hristos ...,care a fost rapit In al treilea cer... si a auzit cuvinte care nu se pot spune si pe care nu li este ingaduit unui om sa le rosteasca” 2 Corinteni 12,2-4

Introducere

Adam si Eva au fost exclusi din paradisul In care au fost asezati pe pamant. Un Inger cu o sabie Invapaiata avea sa pazeasca pentru totdeauna intrarea In gradina. O Intoarcere a Omului cazut In pacat era imposibila. Totusi Dumnezeu a dat In acest sens ceva mai bun caci ascultarea lui Hristos a avut urmari binefacatoare In contrast cu neascultarea lui Adam. Lucrarea desavarsita a lui Hristos pe crucea de la Golgota deschide intrarea unui alt, unui nou, unui ceresc Paradis. Paradisul lui Dumnezeu In cer!

In Noul Testament este vorba despre acest loc fericit numai In trei locuri. Sunt lucruri deosebit de importante care ne sunt relatate despre aceasta. Bogatia nespusa a Persoanei si lucrarii lui Hristos este aratata In mod clar prin acestea:

In primul rand credinciosii care au murit sunt In prezenta nemijlocita a Domnului si Mantuitorului lor. Ei sunt cu Hristos In Paradis asa cum El a promis deja talharului care a crezut In El: „ astazi vei fi cu Mine In Paradis ” (Luca 23.43). De aceea apostolul Pavel spune ca el doreste „ as dori sa ma mut si sa fiu Impreuna cu Hristos caci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1.23). Hristos este acolo punctul central al acelor care apartin Lui; Cel care Implineste totul In toti.

In al doilea rand sunt cei care au adormit In Hristos acolo In al treilea cer, care este cerul cerurilor, locul locuintei lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.2-5). Ei se gasesc In prezenta nemijlocita a lui Dumnezeu si aud cuvinte ceresti inexprimabile pe care un om de pe pamant nu le poate rosti. Pavel vorbeste aici ceva misterios despre el Insi ca despre (un om In Hristos), Insa aceasta are o temelie. Hristos este acolo si aceasta pe principiul faptului ca acesta este locul In care El i-a strans In jurul Lui. El, ultimul Adam.

In al treilea rand, acest Paradis ceresc este asa cum scrie In Apocalipsa 2.7 ”Paradisul lui Dumnezeu”. Acesta nu este ca Paradisul de pe pamant amenajat de oameni. El poarta sau are caracterul desavarsirii dumnezeiesti si al absentei pacatului si a mortii. Aici lipseste pomul cunostintei binelui si raului de la care noi avem semnale ale constiintei. Ramane deci numai pomul vietii care este fara Indoiala o imagine a lui Hristos care este initiatorul si sustinatorul noii vietii, a omului nou, a noii creatii.

De aceea noi trebuie sa calcam pe urmele pasilor marelui apostol al neamurilor si sa vestim bogatia de nespus a lui Hristos si Intelegciunea nespus de felurita a lui Dumnezeu (Efeseni 3.8-10). El ne-a deschis accesul din nou la Paradis si intrarea la Hristos ”adevaratul pom al vietii”. Gouda, primavara anului 2003

1. Semnificatia pomului vietii si a apei vietii in Biblie

“Apoi Domnul Dumnezeu a sadit o gradina In Eden.... Domnul Dumnezeu a facut sa rasara din pamant tot felul de pomi placuti la vedere si buni la mancare si pomul vietii In mijlocul gradinii si pomul cunostintei binelui si raului. Un rau iese din Eden si uda gradina si de acolo se Impartea si se facea patru brate ” (Geneza 2.8-10).

Gradina Edenului

Undeva In tara celor doua rauri Intre cele doua rauri Eufrat si Tigru era asezata gradina In care Dumnezeu a asezat primul om pe care El Il facuse. De cele mai multe ori noi vorbim despre “Paradis”. Acest cuvant este de provenienta persana si are semnificatia: “gradina placerii”. Cuvantul apare de cateva ori In Vechiul Testament, printre altele, In Cantarea Cantarilor 4.13. Aceste locuri au semnificatie si pentru noi asa cum vom vedea In capitolul 2. In aceasta brosură este vorba Inainte de toate de semnificatia spirituala si simbolica a raurilor Paradisului si a pomului vietii, deci nu are In intentie de a fi abordata semnificatia literală, istorica a acestor lucruri.

Gradina Edenului, cei doi pomi si sarpele care vorbeste au fost fara Indoiala lucruri adevarate perceptibile, Insa ceea ce se vede este faptul ca Biblia, aceasta carte minunata Incepe cu Paradisul si se termina cu acesta. In ultima carte a Bibliei gasim – daca am putea spune asa – replica la gradina Eden: un paradis ceresc, Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7).

In cartea Apocalipsa sunt redată atat paralele cat si replici sau antiteze cu privire la Geneza. In cartea Apocalipsa este exprimat nu paradisul oamenilor sau paradisul pentru om, ci Paradisul lui Dumnezeu. Este gradina placerii Lui si este un mare har ca noi ca si copii ai lui Dumnezeu avem permisiunea sa fim partasi bucuriei Lui proprii. In Paradisul lui Dumnezeu nu mai poate patrunde pacatul si nu mai exista nici un loc pentru diavol si pentru moarte. Acestia sunt vrajmasi Invinsi (1 Corinteni 15.26; Apocalipsa 21.4). Nici pomul cunostintei binelui si raului nu mai apare aici. Compara Geneza 2.9, 3.3. cu Apocalipsa 2.7-22, 2.14. Acest lucru este demn de remarcat.

Concluzia este ca aici nu mai este posibilitatea de a pacatui, constiinta nu ne mai poate deci condamna. Ca pozitie asa este pentru noi ca si crestini; prin lucrarea desavarsita a lui Hristos noi suntem curatati In constiinta de ceea ce este rau si anume de o constiinta rea (Evrei 10.22). In Hristos este pozitia noastra Inainte de Dumnezeu, caci In Domnul cel glorificat noi suntem curati In chip desavarsit. Compara cu Efeseni 1.4-6. Stim Insa foarte bine ca In practica este cu totul altfel si anume ca un credincios dupa Intoarcerea lui la Dumnezeu Inca mai pacatuieste si constiinta lui Il acuza. Atunci este necesara recunoasterea vinei si a pacatului pentru o reabilitare In partasia practica cu Dumnezeu, In Paradisul lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu se va mai Intampla niciodata.

Adevaratul pom al vietii este Hristos

Descrierea gradinii Eden Incepe cu pomii pe care Domnul Dumnezeu i-a lasat sa creasca din pamant (Geneza 2.9). Pomul vietii In mijlocul gradinii este amintit In mod deosebit la fel ca si pomul cunostintei binelui si raului. Apoi urmeaza cateva relatari despre raurile din Paradis (Geneza 2.10). Chiar In gradina era un rau pentru ca sa o ude si sa o faca rodnică. El se Impartea acolo In patru rauri. Si aceste patru rauri aduceau rodnicia In toata lumea cunoscuta atunci. Din gradina curgea un rau de apa vie In tarile dimprejur. Probabil nu este Intamplator ca pomul vietii este amintit In Geneza capitolul 2 ca primul, si apoi apa vietii. In mod logic, ca argument, ordinea este inversa: fara apa, In nici un caz nu poate fi vorba de cresterea pomului. Amandoua aceste lucruri, amandoua aceste binecuvantari apartin In creatie si, In mod cert nu se pot primi unul fara altul. Dar accentul este pus aici In mod vizibil pe pomul vietii, ca o imagine a lui Hristos. El era adevarata dreptate: Omul care era binecuvantat pe drept pentru ca Increderea Lui a acordat-o In mod desavarsit lui Dumnezeu (Psalmul 1.3; Ieremia 17.78), era ca un pom sadit langa izvoarele de apa care-si aduce rodul la vremea potrivita.

Hristos a murit datorita pacatelor noastre si a fost Inviat pentru neprimirea noastra (Romani 4.25). Ca Domn Inaltat, El a trimis din cer pe Duhul Sfânt aici pe pamant. Duhul nu putea veni Inainte ca Domnul Isus sa fie glorificat (Ioan 7.39).

Hristos apa vie a Duhului

Hristos si Duhul apartin unul altuia si nu sunt despartiti unul de altul precum apartin unul de altul pomul vietii si apa vietii. Dar accentul cade In Scriptura Inainte de toate pe Persoana lui Hristos (Om adevarat si Dumnezeu adevarat) si pe lucrarea pe care El a desavarsit-o aici pe pamant. Acesta este fundamentul turnarii Duhului Sfânt care a venit sa glorifice pe Hristos (Ioan 16.14).

Duhul este ca o ploaie blanda, ca un rau al apei vietii venit pe pamant. Apa este o imagine biblica cunoscuta a Duhului. Isaia spusese deja despre aceasta: “ Caci voi turna ape peste pamantul Insetat si rauri pe pamantul uscat; voi turna Duhul Meu peste samanta ta si binecuvantarea Mea peste odraslele tale si vor rasari ca firele de iarba Intre ape, ca salciile langa paraiele de apa ” (Isaia 44.3-4).

In Apocalipsa 22 este mai Intai vorba de raul apei vietii care iese din tronul lui Dumnezeu si al Mielului. Abia apoi citim despre pomul vietii: acesta nu este numai pe cele doua laturi ale raului, ci si In mijlocul strazii care traverseaza Noul Ierusalim. Originea raului este Insa tronul lui Dumnezeu si al Mielului. Acesta este Domnul care a murit si a Inviat (compara Apocalipsa 5). Lucrarea lui Hristos are semnificatia aici asadar ca o fundamentare a torentului de binecuvantare. Raul vine de la tronul lui Dumnezeu si al Mielului. Duhul vine de la Tatal si de la Fiul care a fost aici pe pamant Mielul lui Dumnezeu (Ioan 14.16; 15.26; 16.7).

In Apocalipsa 2.7 se spune “ pomul vietii care este In Paradisul lui Dumnezeu ”. Hristos Insusi promite In acest verset celui care va Invinge In adunarea din Efes ca li va da sa manance din acest pom. Aici lipseste asadar o descriere a raului. Accentul cade pe pomul vietii. Invingatorii vor fi cu Domnul In glorie si vor fi “hraniti” de El. El ne-a daruit deja viata eterna, noi o posedam In El, dar apoi El va fi Insasi mostenirea noastra si ne vom putea desfata cu El sau Il vom putea savura In toata libertatea. El este centrul tuturor cailor de carmuire ale lui Dumnezeu (compara cu Apocalipsa 5.6), este punctul central al Paradisului lui Dumnezeu. Intrarea la El nu ne-o poate opri nimeni. Nu mai exista nici un heruvim cu sabie Invapaiata care sa pazeasca intrarea. A fi cu Hristos, a fi cu El In Paradis este mult mai bine (Filipeni 1.23).

Asa a promis Mantuitorul Insusi si raufacatorului care a fost crucificat cu El: “ Adevarat Iti spun: astazi vei fi cu Mine In Paradis ” (Luca 23.43). Savurarea In libertate din pomul vietii urma sa fie In aceeasi zi partea lui In gradina cerului. Asa va fi pentru totdeauna la Domnul!

Credinta In Hristosul crucificat a facut intrare libera pentru acest om sau a dat intrare libera acestui om si aceasta este valabil pentru oricine Isi pune Increderea In Domnul Isus Hristos. Curatirea de pacate si de vinovatie si Imbracarea cu hainele mantuirii deschid intrarea spre Paradisul lui Dumnezeu asa ca avem dreptul de a savura etern din pomul vietii: “ Ferice de cei ce-si spala hainele ca sa aiba drept la pomul vietii si sa intre pe porti In cetate!” (Apocalipsa 22.14).

Aapa vietii este pentru oricine este insetat

Acum Inca ceva referitor la apa vietii. Din Geneza capitolul 2 reiese ca raul din Paradis nu uda numai gradina, ci ea furniza si apa lumii de atunci. „ Raul acesta se Impartea si se facea patru brate. Numele celui dintai este Pison; el Inconjoara toata tara Havila, unde se gaseste aur. Aurul din tara aceasta este bun; acolo se gaseste si bedelion si piatra de onix. Numele raului al doilea este Ghion; el Inconjoara toata tara Cus. Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la rasaritul Asiriei. Al patrulea rau este Eufratul .” (Geneza 2.10-14). Raul de apa vie era un izvor de Inviorare pentru tot pamantul.

Asa este si In sens spiritual. Apa vietii nu este numai pentru folosul nostru personal ca si credinciosi, ci ea curge si afara oferind binecuvantare In jur. Nu este numai In noi Insine un izvor de apa care curge In viata eterna, ci raul de apa vie curge si dinauntru nostru spre afara (Ioan 4.14; 7.34). Este suficienta apa la Indemana pentru ca sa o oferim unei lumi Insetate. Oferta harului lui Dumnezeu este universala.

In Apocalipsa capitolul 22 gasim de aceea si o invitatie care se adreseaza In acest sens celor carora le este sete. Ioan scrie: “Celui ce li este sete sa vina; cine vrea sa ia apa vietii fara plata ” (Apocalipsa 22.17). Raul cu apa vietii nu curge numai In cetate, In Noul Ierusalim, pentru a putea adapa pe locuitori; raul binecuvantarii ajunge mai departe si este la dispozitia si a acelor care sunt afara. Mantuirea In Hristos se primește fara plata. Toti cei Insetati pot sa vina la ape si sa bea (Isaia 55.1).

Cele patru rauri cuprind asadar Intreaga lume. Ele sunt rauri mari si rezezi. Apele navalesc si vuiesc. Lucrul acesta Il semnifica numele celor trei rauri: Pison Inseamna curent, Ghion Inseamna cel care vuiesc si Tigru (sau Hidechel) Inseamna iute ca sageata. Numele Eufrat Inseamna posibil “apa rodnică”. Aceasta denumire este foarte potrivita deoarece apa aduce viata si rodnicie. Urmarea este ca din pamant iese iarba proaspata, apoi plantele cresc, ele produc samanta si pomi fructiferi (Geneza 1.11-12).

Cand am devenit copii ai lui Dumnezeu si suntem plantati In gradina lui Dumnezeu, noi trebuie sa purtam roade pentru El (Romani 7.4). Cand am “mancat” din pomul vietii, Acesta este Insusi Hristos; am primit prin El viata eterna. Apoi noi putem si creste In credinta si, In sens spiritual, devenim pomi fructiferi care sunt plantati la izvoare de apa sau la paraie de apa. Apa vietii este, dupa cum s-a spus, o imagine a

Duhului de viata care locuieste In fiecare credincios adevarat. Duhul ne potoleste setea si nu numai atat, ci El ne face sa aducem roade, roade pentru Dumnezeu si pentru cei din jurul nostru, pentru semenii nostri. Roada Duhului este, dupa Noul Testament, de noua feluri: “dragostea, bucuria, pacea, Indelunga rabdare, bunatatea, facerea de bine, credinciosia, blandetea, Infranarea poftelor ” (Galateni 5.22).

2. Adunarea: gradina placerii lui Dumnezeu acum si in viitor

“Esti o gradina Inchisa soro, mireaso, un izvor Inchis, o fantana pecetluita. Odraslele tale sunt o gradina de rodii cu cele mai alese roade: malini negri si nard, nard si sofran, trestie mirositoare si scortisoara cu tot felul de tufari de tamaie, smirna si aloe cu cele mai alese miresme ” (Cantarea Cantarilor 4.12-14).

Paradisul lui Dumnezeu

Gradina Edenului era gradina placerii lui Dumnezeu dar prin caderea In pacat, Paradisul de pe pamant s-a pierdut curand. Acum Insa exista un Paradis nou, unul ceresc, unde credinciosii care au adormit sunt deja la Hristos. Hristos a promis raufacatorului care era rastignit cu El “astazi vei fi cu Mine In rai” (Luca 23.43). Cei adormiti In Domnul aud acolo cuvintele care nu se pot exprima ale apostolului Pavel, pe care unui om nu li este Ingaduit sa le spuna pe pamant (2 Corinteni 12.4). Acest Paradis ceresc este numit In ultima carte a Bibliei cu expresia Paradisul lui Dumnezeu. Pacatul si caderea primului om cu urmarile ei corespunzatoare sunt definitiv Indepartate. Cine Invinge In lupta de pe pamant In puterea lui Dumnezeu are permisiunea pentru totdeauna sa manance din pomul vietii In Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7). Pomul vietii este Hristos Insusi. El se numeste pe Sine “lemnul verde” (Luca 23.31). El a fost comparat cu “un pom sadit langa izvoarele de apa care Isi aduce roadele la vremea lui” (Ps. 1.3). A manca din acest pom al vietii Inseamna a te hrani cu Persoana Lui, a face parte din viata Lui.

In aceasta imagine este exprimata deplina noastra dependenta de El. Aici este vorba de fapt de binecuvantarea spirituala care este privilegiul oricarui credincios adevarat. Prin credinta noi putem deja acum sa ne hranim din El si sa avem partea de viata Lui, de viata eterna. Asa va fi si In cer, Insa acolo In toata plinatatea. In Paradisul lui Dumnezeu, unde pacatul si moartea sunt Indepartate pentru totdeauna, Hristos da alor Sai sa manance “din pomul vietii”.

Acest Paradis al lui Dumnezeu se va cobori curand din cer In Infatisarea Noului Ierusalim, centrul guvernarii lui Dumnezeu, si pomul si apa vietii vor fi In Imparatia pacii spre binele omenirii. Frunzele pomilor vor sluji la vindecarea natiunilor (Apocalipsa 22.2). A manca din roadele pomului este un lucru rezervat numai sfintilor cerului, locuitorilor cetatii (compara cu Apocalipsa 2.7; 22.14).

Adunarea lui Dumnezeu

Exista Insa si o alta aplicatie actuala. Este vorba deci cu mult mai mult decat trecutul Indepartat (din Geneza) si posibil un foarte apropiat viitor (din Apocalipsa). Adunarea Dumnezeului celui viu este In acest timp gradina placerii lui Dumnezeu pe pamant chiar daca, din pacate, acest lucru nu este totdeauna vizibil, corespunzator gandurilor lui Dumnezeu. Adunarea “este o gradina Inchisa” si un “izvor sigilat” pentru El si pentru Domnul Isus. Aceste doua imagini vorbesc despre separarea completa de ce este rau si de predarea In mana Mirelui ceresc sau de predarea Mirelui ceresc.

Aceasta ne aduce ceea ce gasim In Cantarea Cantarilor 4.12, despre care am aratat deja mai Inainte. Mirele spune acolo miresei: “ Esti o gradina Inchisa soro, mireaso, un izvor Inchis, o fantana pecetluita. Odraslele tale sunt o gradina de rodii cu cele mai alese roade, malini negri si nard, nard si sofran, trestie mirositoare si scortisoara cu tot felul de tufari de tamaie, smirna si aloe cu cele mai alese miresme ” (Cantarea Cantarilor 4.12-14).

Exista asadar numeroase roade si lucruri scumpe pe care mirele le gaseste mai Inainte la mireasa lui. Asa este si cu Adunarea care este subiectul bucuriei Domnului. Posesorul ei ceresc gaseste bucuria Lui In ea. Hristos gaseste In “gradina desfatarii” Inviorare pentru ca El vede acolo tot felul de fructe nobile precum rodia (despre care In Biblie este scris In legatura cu slujba preoteasca si cu Locul Preasfant). Roada Duhului este aceea care este prezenta, dar exista chiar si condimente deosebite precum si tamaie placut mirositoare: nard si sofran, trestie mirositoare, scortisoara, aloe si smirna. Aceste condimente Inainte de toate nardul, vorbesc despre Inchinare sau adorare, iar tamaia despre jertfa spirituala pe care noi cei credinciosi trebuie s-o aducem (Psalmul 141.2; Ioan 12.3; Apocalipsa 8.3).

Asa cunostea si primul paradis In orice caz tara Havila unde curgea raul Pison Inca alte bogatii decat apa si roadele pomului. Acolo exista aur de buna calitate si pietre nobile, precum piatra de onix. In afara de aceasta, acolo exista un lemn bine mirositor, bedelionul (Geneza 2.12).

Aurul si pietrele nobile vorbesc despre gloria dumnezeiasca, despre maiestate si splendoare. Gasim acestea si In Noul Ierusalim din nou (Apocalipsa 21.18-21): Cetatea are gloria lui Dumnezeu pentru ca El Si-a asezat gloria peste cetate. Adunarea glorificata este Impodobita cu gloria Domnului si Mirelui ei.

Lemnul de balsam bine mirositor vorbeste despre tamaierea sfanta care se ridica In mijlocul celor rascumparati spre onoarea lui Dumnezeu si a Mielului (compara cu Apocalipsa 5.8; 8.3). Adorarea noastra li apartine Lui si numai Lui singur pana In eternitate.

Templul si cetatea lui Dumnezeu

Cine are permisiunea sa intre In acest Paradis sau cine poate intra In acest Paradis? In Apocalipsa capitolele 2 si 3 se vorbeste despre credinciosii care dovedesc credinciosie de data aceasta ca “Invingatori”. Din fericire, exista In mijlocul adunarii In decadere, totdeauna oameni care au o ureche deschisa pentru glasul Duhului Sfânt.

Scrisorile catre primele trei adunari se Incheie cu o promisiune a binecuvantarii pentru aceasta “ramasita”, dar catre ultimele patru adunari se vorbeste mai Intai Invingatorilor si apoi urmeaza refrenul: “ Cine are urechi de auzit sa auda ce spune bisericilor Duhul ”. Aceasta ne arata ca de la Tiatira nu mai este posibila nici o reabilitare pentru adunare In general. Duhul Sfânt este asteptat numai de Invingatori.

Prima adunare, cea din Efes, reprezinta pozitia generala a adunarii lui Dumnezeu. Caracterul In care se prezinta El Insusi aici este de asemenea general. El are putere asupra stelelor si umbla In mijlocul sfesnicilor de aur. Promisiunea facuta Invingatorilor este binecuvantarea generala a credinciosilor sau binecuvantarea crestina generala " Celui ce va birui li voi da sa manance din pomul vietii care este In raiul lui Dumnezeu " (Apocalipsa 2.7).

A avea parte de Persoana lui Hristos, lucrul acesta ne conduce la identificarea cu El si cu viitorul Lui minunat sau stralucit. Aceasta se descrie In mod deosebit In scrisoarea catre Filadelfia. Filadelfia nu primeste nici un fel de repros din partea Domnului. Aceasta adunare este separata de nedreptatile din casa lui Dumnezeu. Ea este pentru Hristos, cea care asculta, este In adevar si ascultare fata de Cuvantul Lui si credincioasa Numelui Sau. Pe aceasta temelie ea da expresie adevarului despre Adunare dupa cum este scris.

Filadelfia poseda de fapt numai o putere mica, dar curand valoarea credinciosiei ei devine vizibila. Cand Adunarea apare cu Hristos In glorie ea are In aceasta un loc statornic precum stalpii Iachin si Boaz In templu. Ce aduce ea In slabiciune acum ca expresie, atunci se va vedea In desavarsire. Aceasta ramasita Invingatoare are parte de gloria Domnului si participa la templul si cetatea lui Dumnezeu care va cobori din cer (Apocalipsa 3.10-12).

Filadelfia da deja acum expresie gandurilor lui Dumnezeu ca si o ramasita credincioasa cu privire la Adunare si asteapta timpul cand toate aceste planuri si ganduri vor fi implinite. Ea se tine strans nu numai de "planul" privind Adunarea asa cum este aratat din Cuvant, ci este si constienta ca aceste lucruri se vor implini In curand Intr-un mod minunat: ea asteapta Paradisul lui Dumnezeu, asteapta Noul Ierusalim.

Exista asadar o relatie stransa Intre Filadelfia si Adunarea cum se va descoperi curand In glorie. Acest lucru este redat clar In promisiunile care se fac celui ce va Invinge: " Pe cel ce va birui Il voi face un stalp In templul Dumnezeului Meu si nu va mai iesi afara din el; voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu si numele cetatii Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are sa se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu si Numele Meu cel nou " (Apocalipsa 3.12). Acesti credinciosi, In mod vizibil slabi, sunt asadar un exemplu pentru puterea templului lui Dumnezeu si prin aceasta cetateni recunoscuti ai cetatii ceresti avand ca nume numele glorios al lui Dumnezeu, Hristos si Noul Ierusalim. Acest lucru vorbeste despre recunoasterea legaturii si a unitatii. Viitorul nostru este In cetatea cereasca care are gloria lui Dumnezeu si care va ilumina pamantul cu stralucirea Lui.

In Apocalipsa 21 si 22 aceasta tema este extinsa si acolo vedem din nou unitatea stransa care este In primul rand Intre Dumnezeu si Hristos si pe de alta parte a Adunarii glorificate. Starea ei In Paradis si binecuvantarile ei se datoreaza prezentei pomului si a apei vietii care sunt aici descrise lamurit (Apocalipsa 21.6; 22.1-2;14.19).

3. Cu Hristos in paradisi

"Unul din talharii rastigniti Il batjocorea si zicea: nu esti Tu Hristosul; mantuieste-Te pe Tine Insuti si mantuieste-ne si pe noi. Dar celalalt I-a Infruntat si i-a zis: nu te temi tu de Dumnezeu, tu care esti sub aceeasi osanda. Pentru noi este drept, caci primim rasplata cuvenita pentru faradelegile noastre, dar Omul acesta n-a facut nici un rau. Si a zis lui Isus: Doamne, adu-Ti aminte de mine cand vei veni In Imparatia Ta. Isus a raspuns: Adevarat Iti spun ca astazi vei fi cu Mine In rai " (Luca 23.39-43).

Testamentul Domnului nostru

Asa cum reiese din Evanghelie, Domnul Isus Hristos a strigat de sapte ori In timp ce atarna pe cruce. Trei din aceste cuvinte de pe cruce au fost rostite Inaintea celor trei ore de Intuneric si trei dupa acestea In timpul celor trei ore de Intuneric. Aproape de sfarsitul lor auzim numai un cuvant si anume strigatul inimii din Psalmul 22: " Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai parasit?" (Matei 27.46; Marcu 15.34). Cu aceasta Domnul da expresie suferintelor pe care le Indura pe nedrept si anume parasirea de Dumnezeu datorita pacatelor noastre care au fost puse deasupra Lui.

Intr-un sens precis aceste sapte cuvinte exprima ultimele dorinte, respectiv testamentul spiritual al Mantuitorului care murea. Primele trei cuvinte de pe cruce formeaza o marturie deosebita a valorii si a puterii lucrarii lui Hristos. Putem auzi deja aici ce vor Insemna urmarile suferintelor de pe cruce. Vedem In aceasta bogatiile spirituale pe care El pe baza lucrarii Sale desavarsite ni le-a lasat. Aici este vorba de trei binecuvantari care au fost daruite prin moartea Lui: 1. Iertarea pacatelor corespunzator rugaciunii Domnului catre Tatal In Luca 23.34; 2. Un loc In Paradis corespunzator promisiunii din Luca 23.43; 3. Un loc al dragostei care Ingrijeste In mijlocul "familiei" lui Dumnezeu aici pe pamant asa cum reiese din Ioan 19.26-27.

In aceste ultime lucruri pe care Mantuitorul le pune la dispozitie sunt asadar cuprinse bunurile spirituale pe care le primesc ai Lui prin moartea Sa. El este Cel care lasa mostenire si se Ingrijeste pentru trecut, prezent si viitor. Astfel vedem Intr-o altfel de ordine: 1. In ce priveste trecutul: pacatele noastre sunt spalate prin sangele Sau scump. Noi avem iertarea pacatelor; 2. In ceea ce priveste prezentul: El ne daruieste un loc de refugiu sau de adapost In mijlocul familiei copiilor lui Dumnezeu; 3. In ceea ce priveste viitorul: Paradisul lui Dumnezeu In cer este deschis. Ce am putea cere mai mult?

Astazi vei fi cu Mine In Paradis

Acum despre al doilea cuvant de pe cruce care cuprinde promisiunea unui loc In Paradisul ceresc: " Adevarat Iti spun: astazi vei fi cu Mine In rai ". Domnul vorbeste cu autoritate dumnezeiasca. Cuvantul "adevarat" Inseamna "Amin". Nu este posibila nici o Indoiiala privind Implinirea acestei promisiuni. Desi Domnul Isus era crucificat In slabiciune, El traieste prin puterea lui Dumnezeu. Ceea ce promite, El si adevereste.

Din acest verset reies patru concluzii:

1. Nu este necesar un timp intermediar (de purificare si curatire) Inainte ca cel credincios sa ajunga In fericire. Domnul Isus spune talharului ca el chiar azi va fi cu El In rai. Mai departe, In ceea ce priveste somnul mortii doar trupul se va odihni In mormant pana la Inviere. Aceasta contrazice In mod indirect Invatatura despre somnul sufletului care sustine ca cei sfinti care au murit se gasesc Intr-un fel de "stare de somn" pana la Inviere.

2. Dimpotriva, cei care au adormit în Hristos se găsesc deja acum în prezența nemijlocită a Lui și sunt conștienți de lucrul acesta “ astăzi vei fi cu Mine în Paradis ”. Așa suna promisiunea Domnului pentru talharul care a crezut în El. Acest om aștepta Împărăția mesianică; el credea că Domnul era Împăratul iudeilor și că El, la timpul hotărât de Dumnezeu, va lua în primire Împărăția Sa: o Împărăție în care și sfintii înviați vor avea un loc. De aceea el spera că i se va permite să aibă privilegiul să favorizeze Regelui sau Împăratului și totuși, iată, a venit ceva mult mai bun: un loc în Paradisul lui Dumnezeu unde putea să se găsească deja în prezența nemijlocită cu Domnul la masă.

3. În Luca 16 acest loc este denumit “sanul lui Avraam” însa acest lucru era pe când lucrarea Domnului Isus nu fusese încă desăvârșită sau împlinită. După ce El a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Avraam, tatăl celor credincioși nu mai este în centrul atenției. La Hristos și cu Hristos este acum cea mai bună parte. Acest lucru este valabil nu numai pentru starea de tranziție. Asadar pentru timpul dintre moarte și înviere. Pentru învierea celor adormiți și transformarea credincioșilor care trăiesc pe pământ până la rapirea Adunării – este valabilă această promisiune: “ Si astfel vom fi totdeauna cu Domnul ” (1 Tesaloniceni 4.17).

4. Acest loc se numește “Paradisul” ca o replică a locului ceresc a grădinii Edenului. Hristos este acolo adevăratul pom al vieții și Duhul Sfânt este izvorul de apă vie. Setea și foamea inimii sunt satisfăcute în orice privință. Cei adormiți în Domnul sunt asadar deja acum în mod inexprimabil fericiți.

4. Cu Pavel în paradis

“E nevoie să mă laud macar că nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunoșc un om în Hristos care acum pătrunsprezece ani a fost răpit până la al treilea cer (dacă a fost răpit nu știu; dacă a fost în trup nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească. Cu un astfel de om mă voi lauda, dar întrucât mă privește pe mine însumi nu mă voi lauda decât cu slăbiciunile mele ” (2 Corinteni 12.1-5).

Un om în Hristos

Deoarece învătători rataciți și apostoli falși aveau acces în Corint, Pavel vedea că este necesar să aibă o poziție față de ei și să aibă relații cu ei. Acești lucrători înșelători se laudau “după fire”, aceasta înseamnă că ei mergeau sau se orientau după originea lor, după cinstea lor, după felul în care arătau ca și oameni firești. Pavel nu voia totuși să se laude. Pavel nu voia însa să se laude cu el însuși, ci numai cu un “om în Hristos”.

La ce se referă acest lucru? Când cineva este unit cu Hristos prin credință, Dumnezeu nu mai îl vede în starea lui firească ca și copil al lui Adam. Asadar cineva este “în Hristos” – aceasta înseamnă că el este strâns legat cu El, este unit cu El. El stă înaintea feței lui Dumnezeu pe o nouă temelie în teritoriul învierii și al Duhului de viață în Domnul Isus Hristos (Romani 8.12). Așa este cel care este “în Hristos” – o nouă creație – și acesta este singurul lucru pe care apostolul îl considera necesar (2 Corinteni 5.16-17; Galateni 6.12-16).

Atunci când cineva se laudă că fiind un “om în Hristos” – nu este asadar vorba de el însuși; sau atunci când ne laudăm cu o persoană ca un “om în Hristos” – nu este asadar vorba de noi înșine, de propria noastră onoare sau cinste, sau de starea noastră proprie, pentru că acestea dispar toate în lumina cunoștinței lui Hristos care întrece orice lucru (Filipeni 3.8). Asadar nu este vorba de o experiență spectaculoasă pe care o facem (o “înalțare la cer” sau chiar corespunzător acesteia o “coborare în iad”), aceasta iesind din contextul Bibliei. În Apocalipsa aceasta este complet nesemnificativ și chiar aceste lucruri complet nesemnificative, ele fiind chiar lucruri care conduc la ratacire.

“Un om în Hristos” datorează totul lui Hristos : moartea Lui, învierea Lui și înălțarea Lui la cer. Pe aceasta trebuie pus tot accentul. Aceasta caracterizează poziția noastră ca și credincioși. Noi suntem rastigniți cu Hristos și îngropați cu Hristos și înviați cu El, chiar mutați în locurile cerești. “Un om în Hristos” este desăvârșit în El, așezat înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4; 6.2-6). Nu este locul omului firesc, a copiilor oamenilor căzuți. Este locul tuturor care sunt în Hristos , care s-au făcut una cu El. În principiu aceasta este deja compoziția oricărui credincios adevărat ca un “om în Hristos”. Curând însa gloria poziției va fi descoperită. “ De asemenea și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu ” (Romani 18-19). Noi deducem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu de oameni ai cerului prin faptul că suntem uniți cu Domnul Isus: “ căci cum este Cel ceresc așa sunt și cei cerești ” (1 Corinteni 15.48). La reîntoarcerea lui Hristos aceasta se va vedea în glorie și în ceea ce privește trupul nostru: așa cum noi am purtat imaginea primului om – al lui Adam – cel material, cel pământesc, așa vom purta imaginea ultimului Adam, a Omului glorificat în cer (1 Corinteni 15.49).

La Pavel este într-adevăr vorba de “vedenii și descoperiri” (2 Corinteni 12.1) pe care el ca și “un om în Hristos” le-a experimentat. Nu erau imaginații sau invenții omenesti și mă gândesc că există și o legătură cu viziunea chemării apostolului cum găsim în cartea Faptele Apostolilor (cap. 9.22-26). Când Pavel a fost luminat de lumina din cer a priceput pentru întâia oară că Isus pe care îl prigonise este Capul din cer cu care erau uniți toți cei care îi aparțineau aici pe pământ. Hristos trăiește în mădularele Sale de pe pământ și invers: ei sunt uniți cu Capul lor în cer. Hristos în noi și noi în Hristos: aceasta este taina Adunării a cărei administrație o primise Pavel.

Paradisul și al treilea cer

Pavel – el însuși – nu se laudă cu descoperirile pe care le primise în contradicție cu publicitatea care se face în timpul nostru. El vorbește foarte rar despre acestea. Trecuseră deja pătrunsprezece ani de când fusese răpit în al treilea cer (o perioadă de timp remarcată și în Galateni 2.1).

Apostolul dădea cinste lui Hristos Caruia I se cuvine toată cinstea. El – Pavel – se numește pe sine însuși “un om în Hristos”. Urmare a lucrării lui Hristos sunt uniți toți credincioșii adevărați cu El cu Domnul Isus în cer. Capul ceresc reprezintă sau coordonează mădularele Lui. Unde este El, Domnul Isus, suntem și noi înaintea Feței lui Dumnezeu. Ca și “oameni în Hristos” suntem binecuvântați și suntem plăcuți în Domnul Isus Preaiubitul. De aceea locul tuturor credincioșilor adevărați este în al treilea cer și aceasta se va aduce la îndeplinire curând devenind o realitate deplină când Adunarea va fi ridicată.

Al treilea cer este “cerul cerurilor” (Psalmul 148.4). Acesta este locul locuirii nemijlocite a lui Dumnezeu. Putem gandi la Incorporarea templului si a cortului: dupa curtea din fata si locul sfant urmeaza locul prea sfant sau “sfanta sfintelor”. Acesta era locul unde Dumnezeu era pe tron si unde In ziua cea mare a Impacarii In sangele jertfei pentru pacat care era adusa de marele preot In locul sfant Infaptuia Impacarea (Levitic 16; Evrei 13.11).

Facand legatura, Pavel spune ca el a fost rapit si In Paradis (2 Corinteni 12.3-4). Eu nu cred ca este vorba de cu totul alt loc decat al treilea cer referitor la Paradis despre care el a vorbit Intai. Presupunem ca este o parte a celui de al treilea cer sau o parte a cerului al treilea. Este vorba de aceeaasi persoana (un om In Hristos), si Pavel repeta In final ca el nu stie daca lucrurile s-au petrecut In trup sau In afara trupului. Paradisul (un spatiu inconjurat cu un zid, o gradina a desfatarii) cuprinde savoarea si binecuvantarile care sunt In acest loc. Aceasta gradina cereasca este plina de gloria lui Dumnezeu. Dupa aceasta, Pavel face referire la “cuvinte inexprimabile” care se aud acolo. Asupra semnificatiei lor vom fi incunostintati imediat.

Rapit In trup sau In afara trupului

Pavel a fost rapit In al treilea cer. Aceasta constituie o experienta care s-a petrecut instantaneu (compara cu Matei 11.12; Ioan 10.12, 28.29; Faptele Apostolilor 8.39; 23.10; 1 Tesaloniceni 4.17; Iuda 23; Apocalipsa 12.5). Aceasta rapire poate fi o rapire a simtului, un extaz al duhului (compara Faptele Apostolilor 22.17 si 2 Corinteni 5.13), dar poate sa fie si In realitate “In trup”. Istoria evanghelistului Filip confirma ca aceasta ultima prezumtie nu era imposibila caci Duhul Domnului l-a luat si l-a rapit astfel ca famenul etiopian nu l-a mai vazut (Faptele Apostolilor 8.39).

Aceasta este important pentru subiectul nostru pentru ca noi ca si credinciosi vom fi curand luati impreuna dintr-odata de pe pamant si vom merge cu Domnul In vazduh. Aceasta nu este un extaz al duhului. Acest lucru va fi “In trup”: si anume In trupul transformat al vietii pana la sosirea Domnului, respectiv In trupul Inviat de Domnul Isus, trupul celor adormiti. Aceasta are loc dupa cuvintele apostolului din 1 Tesaloniceni 4.15-17 la rapirea Adunarii. Credinciosii vor fi luati de pe pamant la rapire In mod neasteptat. Unele traduceri nu vorbesc despre “luare” ci despre “rapire” a Adunarii (In engleza “rapture”, In olandeza “wegvoering”, spaniola “arrebatamiento”).

Pavel spune de doua ori ca el Intr-adevar nu stie daca ceea ce s-a petrecut s-a petrecut In trup sau In afara trupului “Dumnezeu stie” (2 Corinteni 12.2-3). Aceasta li era cunoscut numai lui Dumnezeu. Despre Ioan se spune de fapt In ultima carte a Bibliei de cateva ori ca el era “In duh” sau entuziasmat In duh (Apocalipsa 1.10; 4.2; 17.3; 21.10). Aceasta a avut loc asadar evident In afara trupului desi tot ceea ce el vedea si auzea dupa de a fost “ridicat” In cer (Apocalipsa 4.1) el a putut sesiza foarte exact.

Insa Pavel a fost luat si ridicat dintr-odata de pe pamant si aceasta atat de instantaneu Incat nu a putut constata daca a fost un entuziasm al duhului sau o realitate (compara si Apocalipsa 12.9). Asadar ambele variante puteau fi adevarate si, privite biblic, ambele reale, caci credinciosii care au adormit sunt deja acum “In afara trupului” cu Hristos In Paradis Insa curand ei vor fi luati In casa Tatalui si impreuna cu ei si noi cei care suntem In viata la sosirea Domnului si aceasta In realitate “In trup” si anume dusi In al treilea cer In casa Tatalui; si asa vom fi acolo totdeauna cu Domnul!

Patru lucruri inexprimabile

Atunci ni se va permite si noua – cine stie cat de curand – sa fim martori ai cuvintelor inexprimabile care se aud acolo. Pavel nu aminteste de catre cine se exprima aceste cuvinte: de sfintii din cer, de Ingeri sau de Dumnezeu Insusi. Aceasta ne ramane ascuns. In ultima carte a Bibliei asistam la numeroase comunicari si descoperiri profetice prin personajele din cer. In mod clar acolo nu este vorba doar de o categorie de “cuvinte inexprimabile”. Ioan a trebuit sa pecetluiasca numai ce vorbeau cele sapte tunete (Apocalipsa 10.4). La fel de putin putem sa acceptam ca Pavel nu ar fi Inteles aceste “cuvinte inexprimabile”. Dimpotriva erau “extraordinaire” sau “nemaipomenite” descoperiri pe care le-a Inteles (2 Corinteni 12.17). Le-a Inteles, altfel n-ar fi necesar sa i se puna un tepus In carne si de fapt nu ar fi fost pericolul ca el sa se mandreasca si sa se autosupraaprecieze.

Poate trebuie sa gandim la numeroase descoperiri pe care Pavel le-a primit cu privire la adevarurile despre Hristos si despre Adunare, taine cu privire la viitorul precum si la reabilitarea poporului Israel, cu privire la rapirea Adunarii si altele. Foarte multe din acestea sunt cuprinse In epistolele lui. Caracterul lor inexprimabil are legatura cu felul ceresc, dumnezeiesc al acestor taine asa cum se va experimenta In Paradis. Totusi nu a fost permis niciunui om de pe pamant sa rosteasca aceste experiente ceresti. Duhul Sfant a comunicat acestea lui Pavel si celorlalti apostoli deja aici pe pamant In adevarul cu totul dumnezeiesc (Ioan 16.13).

Nu este asadar nici o indoiala ca apostolul a luat cunostinta Intr-adevar de aceste descoperiri ceresti pe care noi le vom cunoaste In curand In totalitate (1 Corinteni 13.12). In timp ce el era In al treilea cer, savurarea acestor lucruri nu Insemna pentru el nici o problema. Insa de Indata ce el a fost din nou pe pamant, pentru el era necesar un tepus In trupul lui (este posibil sa fie vorba despre o suferinta sau o durere a ochilor; Galateni 4.13-15) pentru ca el sa nu se mandreasca datorita cunoasterii acestor descoperiri extraordinare. Pavel era pe pamant; nici el nu era desavarsit.

Credinciosii adormiti savureaza Insa deja In Paradis aceste lucruri minunate ceresti. Fericirea In starea de tranzitie nu se deosebeste In felul ei de starea care asteapta pe cei credinciosi In eternitate pentru ca Domnul Isus Hristos este nemijlocit cu cei care au adormit In Hristos (Filipeni 1.23) si lucrul acesta aduce fericirea. Scriptura nu face nici o deosebire In ceea ce priveste starea de tranzitie si starea eterna si aceasta deosebire nu se face nici cu privire la cei necredinciosi: seriozitatea si caracterul chinurilor din iad si a iazului de foc sunt de aceeaasi masura.

Aici pe pamant totusi ne bucuram deja “In Hristos” cu o bucurie negrita si stralucita (1 Petru 1.8). Aceasta bucurie cereasca nu se poate cuprinde In cuvinte dar noi vedem stralucirea ei Intre altele pe fata lui Stefan (Faptele Apostolilor 6.15, 7.55); de aceea putem sa multumim permanent lui Dumnezeu si Tatal pentru darul Lui “inexprimabil” (2 Corinteni 9.15) si anume pentru darul Fiului Sau preaiubit si pentru darul Duhului Sfant (Ioan 4.10). Cine poate cuprinde bogatia acestor daruri dumnezeiesti?

De acum Inainte Duhul Insusi se roaga cu “suspine negraite” (Romani 8.26). Duhul care locuieste In cei credinciosi produce In inimile noastre rugaciuni “dupa voia lui Dumnezeu”, mijlociri pentru “sfinti” (Romani 8.27). Bogatiile inexprimabile ale unui Dumnezeu trinitar ne stau asadar aici pe pamant la dispozitie!

5. Cu Ioan in paradisi

“Ferice de cei ce Isi spala hainele ca sa aiba drept la pomul vietii si sa intre pe porti In cetate!” (Apocalipsa 22.14).

Fericirea de a intra In cetatea sfanta

Aceasta este ultima dintre toate “urarile de fericire din cartea Apocalipsa” (In total sunt sapte In aceasta carte). Aceasta urare de fericire este In legatura cu Noul Ierusalim, capitala cereasca a Imparatiei pacii. Este fericirea de a intra In aceasta (compara cu Evrei 12.22-24). Vedem aici ca este o conditie importanta pentru a intra In cetate – spalarea hainelor – si observam dreptul de cetatean al cetatii ceresti care este cuprins aici. Este vorba In primul rand de dreptul de a savura din pomul vietii si In al doilea rand de a intra prin portile cetatii. Amandoua aceste privilegii ne sunt acordate prin credinta: a avea parte cu Hristos si de a locui In cetatea lui Dumnezeu intrand pe porti si anume In Adunarea glorificata. Apoi vedem si reversul cu privire la ceilalti: care sunt afara. Contrastul este izbitor “ Afara sunt cainii, vrajitorii, curvarii, ucigasii, Inchinatorii la idoli si oricine iubeste minciuna si traieste In minciuna ” (Apocalipsa 22.15). Sfintenia lui Dumnezeu obliga aceasta excludere, acest afara. Exista un “Inauntru” si “afara” deslusit si acest lucru are un caracter definitiv. Aceasta exprimare aminteste de ceea ce scrie Pavel referitor la limitarea Adunarii lui Dumnezeu aici pe pamant (1 Corinteni 5.12-13).

In cartea Neemia gasim un pasaj unde poporul binecuvanta pe toti barbatii care voiau sa locuiasca de buna voie In Ierusalim caci cetatea era mare dar numarul locuitorilor era mic (Neemia 7.4; 11.1-2). In Ierusalimul ceresc situatia este total alta. Timpul, decizia luata de a locui acolo a trecut. Este de asemenea o multime care nu se poate numara, care va locui cetatea. Deasupra tuturor este Domnul care este aici laudat. El personal este Cel care vorbeste In acest verset si anume de la Apocalipsa 22.6. Aceste “urari de fericire” din acest capitol sunt exprimate de El Insusi.

Conditia pentru a putea primi cetatenia In Sionul ceresc este spalarea hainelor noastre. Aceasta vorbeste de curatirea prin sangele lui Hristos si despre transformarea totala a felului nostru de umblare care este urmare a corespunzatoare. In exprimarea laudei din Apocalipsa capitolul 1 citim ca El ne-a mantuit prin sangele Lui de pacatele noastre (Apoc.1.5). Unele manuscrise citeaza aici ca El ne-a spalat In sangele Lui de pacatele noastre. In primul rand este vorba de mijlocul (sangele) pentru curatarea noastra care a fost necesar; In ultimul rand de pretul care a trebuit platit pentru mantuirea noastra. A fost necesar sangele lui Hristos pentru ca sa ne rascumpere (asa cum este confirmat si In Apocalipsa 5.9), dar totodata sa ne spele si sa ne curateasca.

Despre credinciosii care vin din necazul cel mare se spune: “...Ei si-au spalat hainele si le-au albit In sangele Mielului ” (Apocalipsa 7.14). Asadar ei Isi spala chiar hainele lor pentru ca ele sa fie albite In sangele Mielului. Aceasta subliniaza responsabilitatea noastra proprie prin recunoasterea vinei si printr-o stare de judecata de sine sa ne apropiem de Dumnezeu dar si cu o credinta sincera de mijlocul de salvare pe care ni l-a oferit Dumnezeu. Un alt mijloc de curatire si de iertare a pacatelor nu exista: “ sangele lui Isus Hristos Fiul Lui ne curatesta de orice pacat ” (1 Ioan 1-7). Paragraful din Apocalipsa 22 foloseste de asemenea aceasta forma activa: “Ferice de cei ce Isi spala hainele...” (Apocalipsa 22.14).

Consecinta curatirii noastre

Spalarea hainelor are doua urmasi: curatirea prin sangele Mielului ne da dreptul In primul rand la viata eterna (si anume mancand din pomul vietii) si In al doilea rand dreptul la intrarea In Noul Ierusalim. Noi primim astfel putere deplina sau dreptul de a ne hrani din pomul vietii precum si privilegiul de a intra pe poarta cetatii. Celor necredinciosi le este interzis sau nu le sunt acceptate aceste doua privilegii (Apocalipsa 22.19). In viziunea cetatii sfinte care este prezentata aici lucrurile sunt descrise clar. Era privilegiul apostolului Ioan de a fi rapit In cer si In final sa vada sotia Mielului – Ierusalimul ceresc -, In toata splendoarea frumusetii ei (Apocalipsa 4.1-2; 21.9; 22.5). Cerul s-a deschis pentru el si el a urcat acolo – In extazul duhului – aceasta Inseamna “In duh” – si a vazut un tron In cer. Acest tron vorbeste despre guvernarea dreapta a lui Dumnezeu si despre domnia Mielului.

La sfarsitul cartii Apocalipsa se arata ca tronul este si izvorul fericirii si al binecuvantarii . Din tronul lui Dumnezeu si al Mielului izvoraste fluviul apei vietii si In mijlocul cetatii, pe strada cetatii si pe cele doua laturi ale fluviului este pomul vietii care In fiecare luna are rod si frunzele pomului sunt pentru vindecarea natiunilor.

Limbajul folosit pentru a ilustra pomul vietii este preluat din primul capitol al cartii Geneza. Aceasta descriere apare si In promisiunea pentru cel care va birui din Efes (Apocalipsa 2.7). A manca din roadele pomului vietii este ca si cum ai manca din painea vietii, o ilustratie In a avea partasie cu Domnul Isus Hristos. Avem permisiunea (ilustrativ vorbind) de a ne hrani cu El si de a primi adevarata viata din Dumnezeu si de a ramane In El (vezi Ioan 6).

Imaginea portilor cetatii prin care vom avea permisiunea sa intram In cetate este cuprinsa In cartea Isaia. Poarta este locul unde se vorbeste bine. Portile ilustreaza intrarea, singura intrare spre cetate. Numai cei drepti vor intra prin acestea (compara Isaia 26.2; 60.1-22). Locul nostru ca cetateni din punct de vedere legal ca si credinciosi este Inauntru zidului sigur al cetatii pe care Dumnezeu a pregatit-o. Puterea lui, a acestui zid li protejeaza pe ai Sai si astfel vom fi totdeauna cu Domnul si vom fi In preajma tronului lui Dumnezeu si al Mielului pentru a-I servi Lui si pentru a-l aduce Inchinare, pentru a-L adora. Vei avea si tu parte de aceasta fericire?

Pomul vietii in mijloc

Primul lucru pe care Ioan l-a vazut In cer (dupa ce a fost dus de Duhul acolo) a fost tronul si Cel ce sedea pe tron (Apocalipsa 4.2). Era tronul lui Dumnezeu si al Mielului. Acesta este Hristos (Apocalipsa 22.1). In Apocalipsa 5.6 Mielul este In mijlocul tronului. Aici In Apocalipsa 22 Ioan vede raul apei vietii stralucind ca cristalul, acel rau care izvoraste din tronul lui Dumnezeu si al Mielului. Mielul este izvorul vietii: viata curge din Domnul Isus ca un rau care Invioreaza. Hristos este viata noastra (Coloseni 3.4).

Aceasta viziune aminteste de raul din templu din Imparatia pacii care urmeaza sa vina, de constructia templului din care va izvorl din locul tronului lui Dumnezeu (Ezechiel 47.1-12). Si alte amanunte din Apocalipsa 22 cuprind lucrul acesta. Realitatea cereasca care depaseste gandirea si cunostinta noastra se va oglindi In binecuvantari pamantesti In timpul Imparatiei de o mie de ani.

Pe cele doua laturi ale raului dar si In mijlocul strazii cetatii sfinte Ioan vede pomul (sau pomii) vietii. Raul si pomii care Il Inconjoara este pus aici In legatura cu strada (singular!). In mod vizibil raul curge de-a lungul strazii din aur curat.

Gandind la strada ne putem gandi la Hristos – drumul sau calea, pentru ca Domnul Hristos este Calea. Privind raul gandul ne conduce la curatie, la prospetime ceea ce sta In prim plan. Mielul Injunghiat este izvorul apei vietii, a apei care ne-a curatit, care ne-a daruit o viata noua (compara cu Ioan 3.5). Dar strans In legatura cu aceasta vedem pomul vietii In mijlocul strazii si pe cele doua laturi ale raului (Apocalipsa 22.2). Aici este vorba mai mult de viata, aceasta roada care nu se poate compara cu nimic.

Un pom este In Scriptura deseori simbolul unei puteri omenesti puternice pe pamant (vezi de exemplu Daniel 4), Insa Hristos este pomul vietii In Ierusalim, In Ierusalimul de sus. El este Printul puternic al vietii care daruieste viata cui vrea El (Ioan 5.21; 17.2). Si viata pe care El o da este potrivita pentru cer . Daca Il cunoastem pe El prin credinta avem In El viata eterna si suntem potriviti In mod desavarsit sa putem aparea In prezenta lui Dumnezeu.

Hristos este El Insusi viata eterna care a fost la Tatal si care ne-a fost descoperita (1 Ioan 1.2). El S-a dat pe Sine Insusi pentru noi la moarte pentru ca sa ne poata da viata: viata unei noi ordini, viata care a biruit moartea si prin care se primeste cerul. Aceasta viata ne-a fost daruita prin credinta In Numele Lui. Astfel Hristos este Capul unei noi generatii de oameni, a devenit Capul unei noi generatii de oameni: cum este Cel ceresc asa sunt si cei ceresti (1 Corinteni 15.48). In Ierusalimul ceresc vedem acum pomul vietii; pomul cunostintei binelui si raului nu este amintit nicaieri In ultima carte a Bibliei. Cum a fost plantat pomul vietii In mijlocul gradinii Eden asa este Hristos punctul central al Paradisului lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7). Hristos este aici pentru toti centrul binecuvantarii, al vietii si al adorarii, al Inchinarii. Aici nu mai este pacat, cadere, cuget care sa acuze, nici o condamnare, nu este moarte, nu este nici un fel de despartire de prezenta lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a luat asupra Lui toate urmarile negative a faptului ca omul a mancat din pomul cunostintei binelui si raului si astfel El este “pomul vietii” pentru toti; a devenit “pomul vietii” pentru toti care li apartin Lui. Domnul Isus In mijloc, numai Domnul Isus singur!

In orasul sfant cu strazi de aur curge raul apei vietii. Acolo este lumina minunata cum nu a vazut nimeni, dar gloria este: faptul ca acolo Il vedem pe Domnul Isus Hristos.

clickbible.org